

JOKUM ROHDE^s

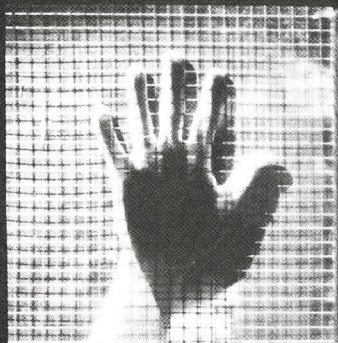
GUDER: FANTOMSMERTER

SKUESPILLERSKOLENS AFGANGSFÖRESTILLING 1999 · URPREMIERE 23. APRIL · AARHUS TEATER · STIKLINGEN

GUDER: FANTOMSMERTER

Af Jokum Rohde

Iscenesættelse ... Christoffer Berdal
Scenografi ... Mia Steensgaard
Dramaturg ... Nicole Maria Langkilde
Lysdesign ... Lise Roed Lauridsen
Lyddesign ... Kim Engelbrecht

GUDER

Vita ... Anne O. Pagh
Simone ... Maibritt Særrens
Ari ... Jesper Pedersen
Jacques ... Anders Valentinus Dam

FANTOMSMERTER

Vita ... Sidsel Agensø
Simone ... Sofie Pallesen
Nick ... Rasmus Botoft
Jacques ... David Rousing

Urpremiere 23. april 1999

Forestillingens varighed:
ca. 2 timer og 40 minutter inkl. pause

Sponsorer for Aarhus Teater

House of
PRINCE

Martin

CERES

MORGENAVISEN
Jyllands-Posten

Nykredit

Aarhus Teater er støttet af Århus Amt

- Forestillingsleder: Gitte Eckmann Henriksen
- Suffli: Helle Bramsen Raun
- Afvikling lys/lyd: Bo Høgh Jensen/Carsten Pakula
- Teatermaler: Anne-Marie Kjær
- Leder af snedkersal: Kai Johansen
- Kostumiere: Hanne Gissel, Mehmet Hilmi
- Kostumeassistent: Henny Andersen
- Frisør: Britta Høxbro
- Rekvisitører: Viggo Bay, Steen Jonassen
- Urpremiere: Aarhus Teater 23. april 1999

- Teknisk chef: Jens Ravn
- Dekorationschef: Jørn Walsøe
- Teatersekretær & Markedsføringschef: Leif Due
- Teaterchef: Palle Jul Jørgensen

- Programredaktion:
Jørgen Heiner, Agnete Krogh og Leif Due
- Foto fra afsluttende prøver: Jan Jul
- Plakat & program layout: Smidstrup Grafisk Bureau
- Tryk: C.C. Print 92 ApS

Jacques & Ari

Ari & Vita

Ari

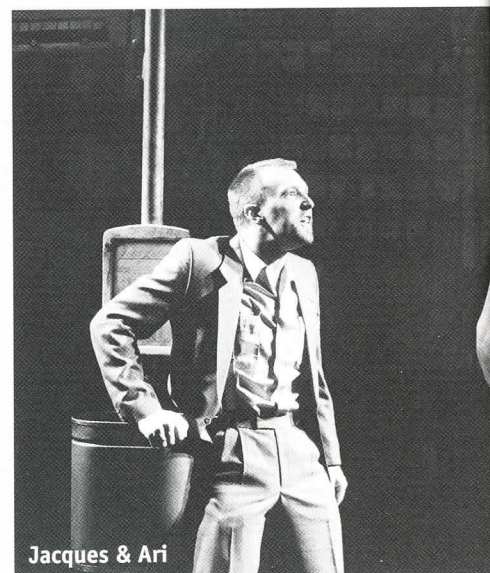
Gid tingene kunne blive så enkle at man bare kunne opsummere det hele og sige, ja i tirsdags kørte jeg en tur med min pige, og da vi havde kørt længe, standsede vi op, satte os i skoven og kiggede. Men om onsdagen blev vi hjemme, for da ventede vi besøg.

Vita

Vita

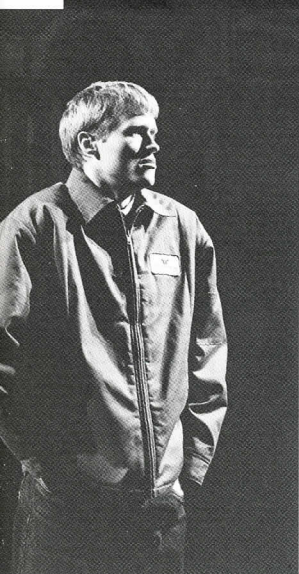
Tror du på muligheden for et nyt liv? Ikke nødvendigvis bedre eller rigere, men nyt? Hver gang jeg hører en ambulance, så tænker jeg, lykkes det for hende? Med færre og færre chancer, indtil der til sidst kun er den ene, den eneste udvej der hedder et nyt liv.

Jacques & Ari

Jacques & Simone

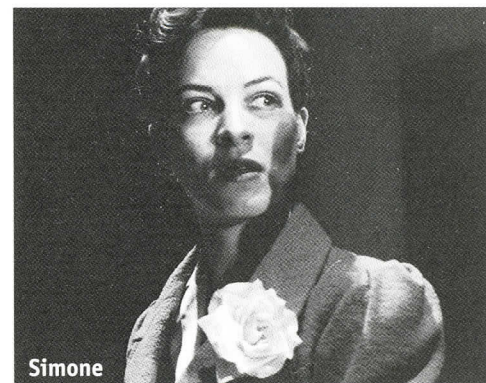

Simone

Jeg står op om morgenen, græder drømmene ud i bruserens kolde vand, klæder mig ked-sommeligt på og går ud i de stille gader. Som regel er de gråmørke og bløde af regn, andre gange helt blanke og tomme af sol. Jeg tager en taxa og kører rundt, cirka en gang om måneden kommer jeg i tanke om en gammel kæreste og lover mig selv at jeg vil finde ud af hvordan han har det. Jeg glemmer det, når jeg kører hjem igen.

Simone & Vita

Simone

Jacques, Ari & Simone

Om angst

(Interview med Jokum Rohde, Peter Øvig Knudsen, Weekendavisen)

"Engang opsøgte jeg selv angsten, men det behøver jeg ikke længere, for den ved godt, hvor jeg bor. Engang kunne jeg stadig vågne op om morgenen efter nogle meget usunde nætter, men hvis jeg vågnede sådan nu, ville jeg dø. Engang kunne jeg gå rundt i gaderne i tre dage uden at vide, hvem jeg selv var, i dag ville jeg kunne klare at opleve det samme blot et halvt minut".

"Jeg har 20 cd'er inde i reolen, som er ladet med stemninger, lyde og lugte fra de kriser – Joy Division, Lou Reeds 'Berlin', John Cales 'Sabotage' – men jeg vil ikke høre dem. I dag tør jeg ikke sætte moderne, elektrisk musik på efter klokken syv om aftenen. Jeg undrer mig dybt over, hvordan folk på min alder kan høre Iggy Pop efter mørkets frembrud. For mig er den form for angst ubærlig".

"I de seneste tre år, hvor jeg har skrevet fem teaterstykker, er der blevet sat mange grænser for min tilværelse. Jeg har tvunget mig selv ind i en hård arbejdsrytme med nogle strenge ritualer, og jeg er på en måde blevet slave af ritualerne. Nogle gange føler jeg mig sat skakmat, fordi der er bøger, plader, film, digte, gader, som jeg ikke mere vil have noget med at gøre. København er mættet med onde erindringer. Hvis jeg skal tale om angst, kommer jeg hurtigt ind på en masse, som jeg ikke har fjerneste lyst til at tale om..."

– Så stopper vi her?

"Nej, nej!"

– Du undgår angsten i dag, men er netop derfor styret af den?

"I høj grad, ja. Men det har også

givet mig et godt liv, et virkeligt godt liv. Jeg vil ikke røre ved angsten. Jeg lader mine personer gøre det"

– Og personerne i dine stykker lever så til gengæld allesammen i konstant, klaustrofobisk angst.

"Ja. Og de tre år, hvor jeg har skabt alle figurerne, har været uden pauser, hvor jeg kunne være overladt til mig selv. Jeg vil ikke overlades til mig selv mere. Jeg vil være sammen med min kæreste eller med mine figurer. Jeg vil ikke tænke over mig selv".

– Hvordan havde du det, før de tre år med hårdt arbejde?

"I dag ville jeg finde noget tilsvarende skræmmende, men jeg tog ikke stilling til det dengang, og det var frivilligt, at jeg opsøgte diverse randområder. Jeg synes, uhyggelige mennesker er interessante, og jeg har været sammen med nogle meget uhyggelige og ekstreme typer. Jeg er fascineret af den nonsenstænkning og nonsenssnak, som opstår efter klokken fire om natten, og jeg søgte langt ind i denne sindssyge rablen. Jeg har også brændt mig, opfattet faresignaler, men ikke lyttet til dem. Dengang havde jeg en udødelighedsfornemmelse, men jeg er blevet mere skrøbelig. Jeg vil ikke se ind i de natområder længere – nu går jeg i seng klokken 10!"

– Hvorfor fik angsten dig til opsøge randområderne i stedet for at søge tryghed eller sidde og ryste i et hjørne?

"Det skyldtes vel underskud af virkelighed, underskud af mig selv. Jeg var alene i årevis, og det var værre at blive indendøre".

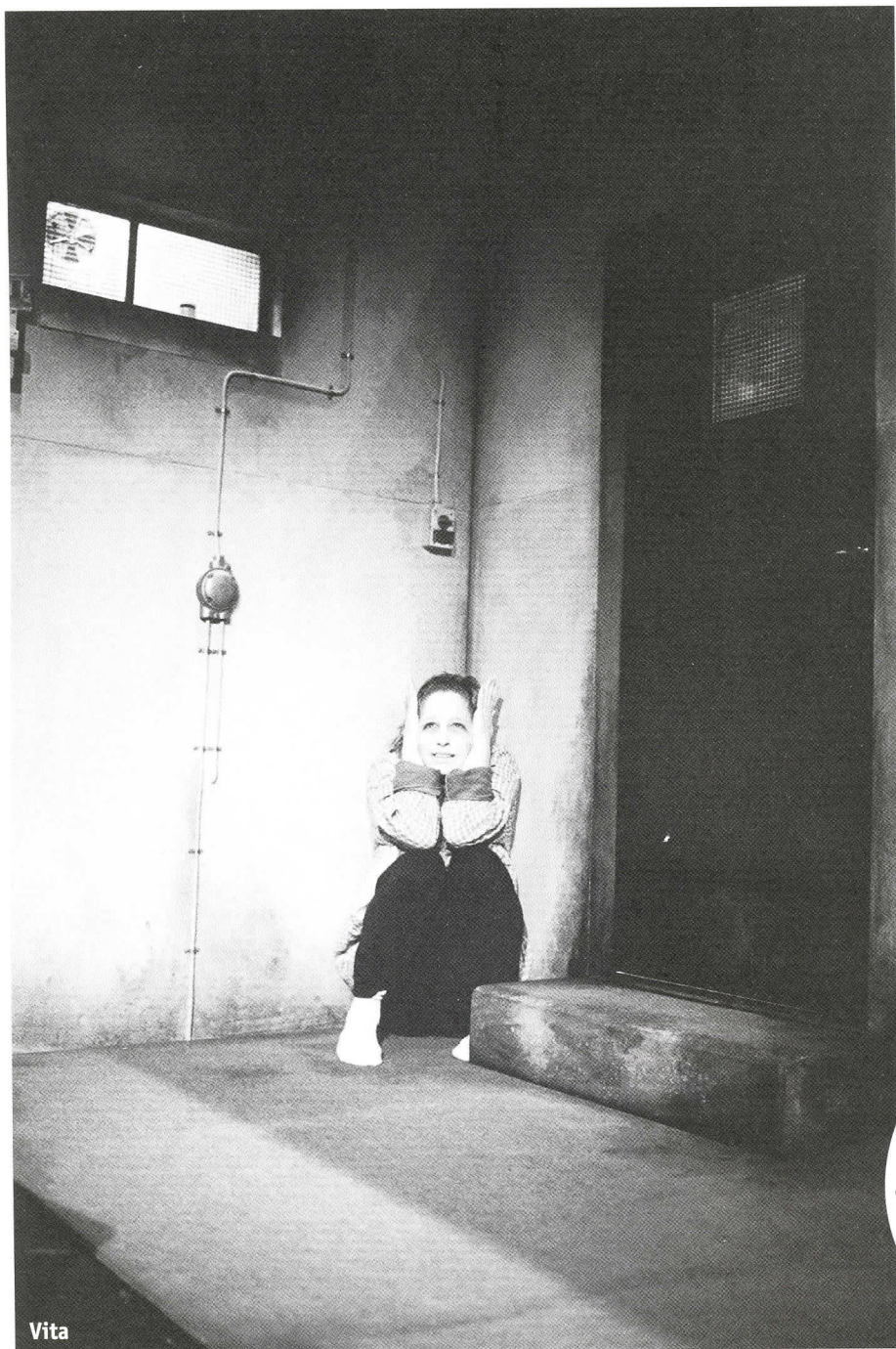

Vita & Jacques

Jacques

Tror du kærligheden er ikke længere at leve for sig selv? Og er det derfor man føler sig så u dødelig? Som om man kunne påtage sig alverdens ansvar, og intet ville ændre, ens liv er blevet en andens. Eller er kærlighed at hade sig selv? Hade sig selv så meget at man får kvalme bare ved tanken om sit navn?

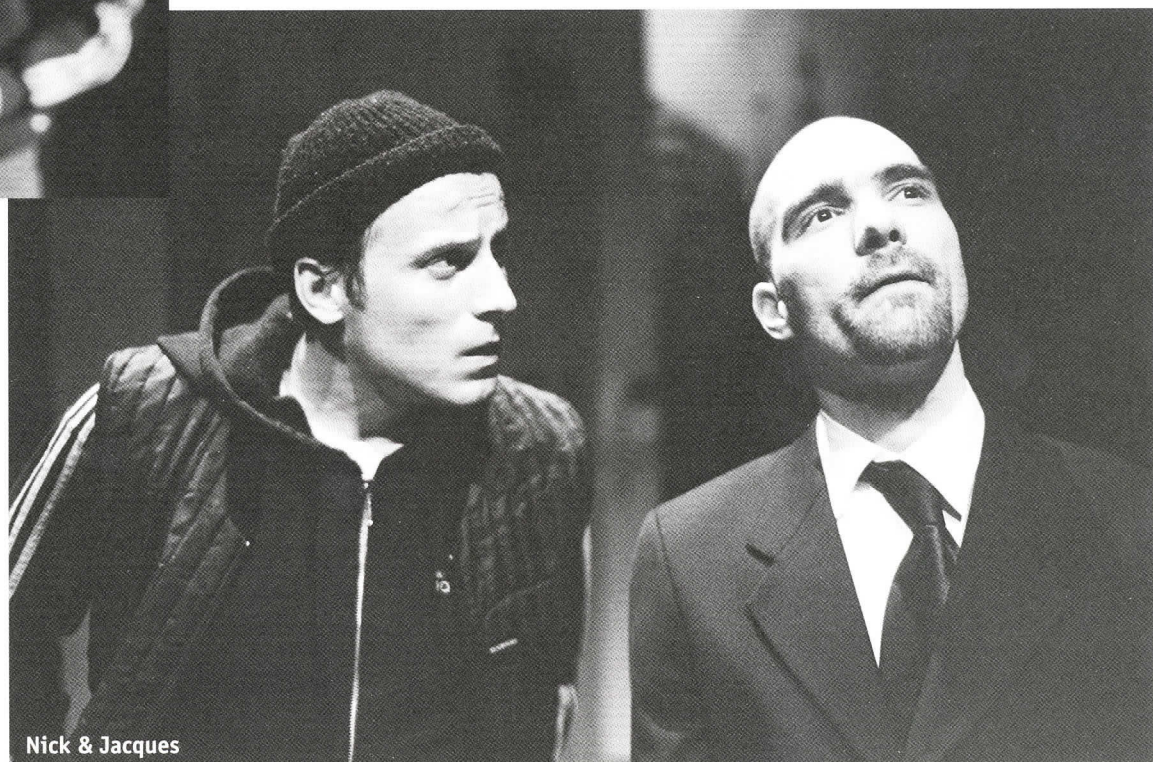
Vita

Simone & Nick

Vita

Når lyset slukkes og man skal sove, kommer lydene. Bodegaeen nedenfor mine vinduer, taxaerne der standser, dørene der åbner og smækker. Den tunge trædør, der åbner ind til Jernhesten, brølene og musikken, der kort blæser ned ad gaden. Døren der lukker i igen. Hele natten, døre der åbner og lukker. Sådan sover jeg.

Nick & Jacques

Vita & Nick

Vita & Jacques

Nick

Jeg har mødt nogle mennesker. Vi er ikke som dem – de er rigtige mennesker, de kan en ting jeg aldrig har kunnet. De kan tage en beslutning og føre den ud i livet.

Simone

Du må ikke tænke
på lige nu, for lige nu er
ubærlig. Du er nødt til at
sige om et år. Om to år. Til
sommer. Til september.
Der vil altid komme
forandring.

Simone

FORFATTER JOKUM ROHDE

(1970)

To dage ud fra lørdag nat på Fiol Teatret, 1993
Jonas' Bog, roman, Gyldendal, 1994
Det virkelige liv, urpremiere Kaleidoskop, 1996
Fantomsmarter, urpremiere Kaleidoskop, 1997
Dage på Toppen, urpremiere
Teater Får 302/Kanonhallen, 1997
Nero, urpremiere Turbinehallerne,
Det Kgl. Teater, 1998
Anatols Kabinet, Arthur Schnitzler/Jokum Rohde,
urpremiere Får 302, 1999
Guder: Fantomsmarter, urpremiere
Aarhus Teater, 1999

INSTRUKTØR CHRISTOFFER BERDAL

(1967)

Uddannet Statens Teaterskoles
instruktørlinie 1994-98

Misantropen 2, Det Danske Teater, 1996
Faust er død, Teater Mungo Park, 1997
Den biologiske Abe, Statens Teaterskole, 1998
Kalldewey Farce, Teater Får 302, 1998
Natsværmer, Mammut Teatret, 1999

Modtog fornylig Reumert-komiteéns talentpris

SCENOGRAF MIA STENSGAARD

(1972)

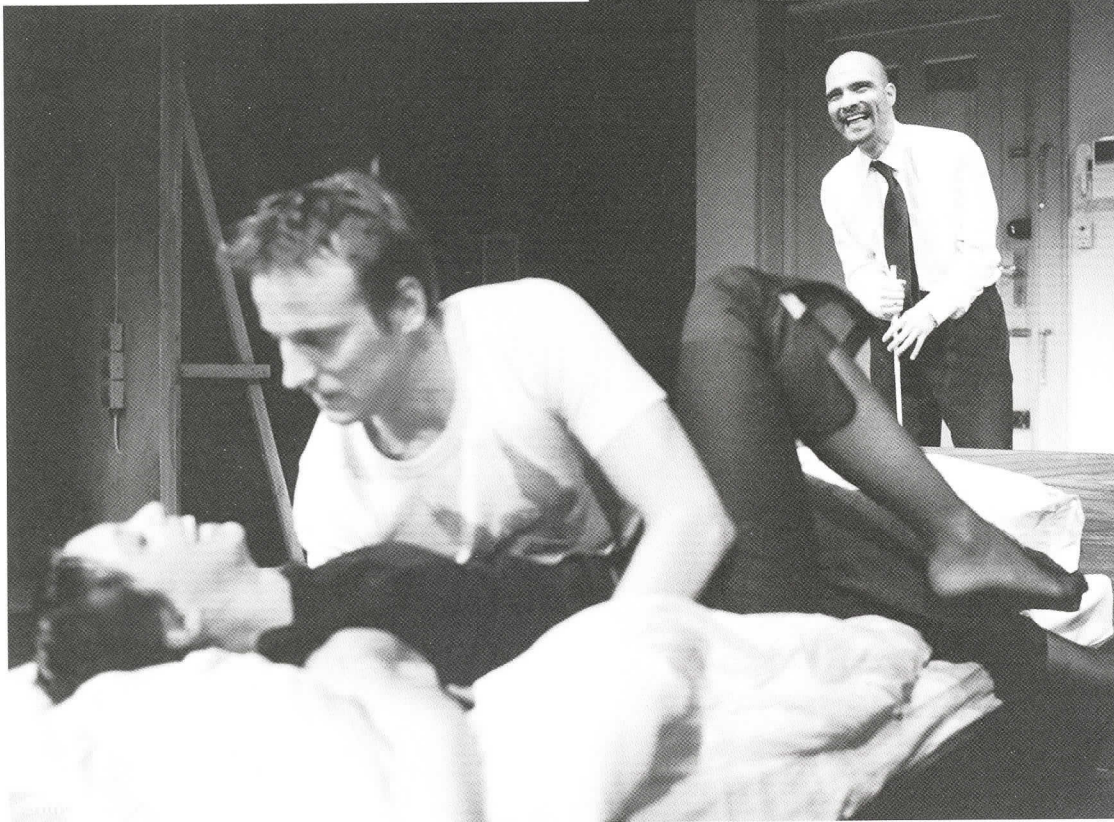
Afgangsprojekt fra Statens Teaterskole 1998
med *Den biologiske Abe*

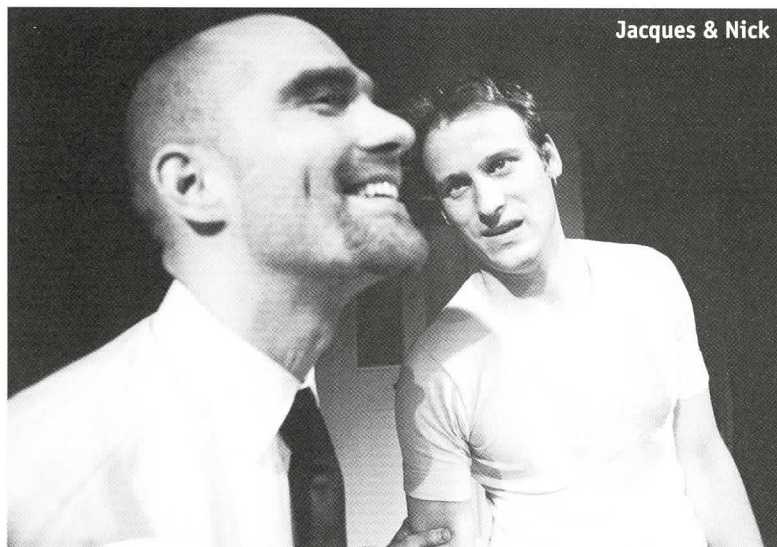
Assisterende scenograf v. Michael Kvium på
The black Rider, Betty Nansen Teater, 1998

Natsværmer, Mammutteatret, 1999
Emmas Dilemma, Kalejdoskop/
Det Danske Teater, 1999
Galileis Liv, Betty Nansen, 1999
Guder: Fantomsmarter, Aarhus Teater, 1999

Jacques, Simone & Nick

Jacques & Nick

Jacques

Måske hopper man på en sporvogn. De kulsorte gader trækker forbi, husene bliver ved og ved. Som ugedagene. Man begynder at græde. Ukontrollabelt, overvældende, så hele ens ansigt er vådt af tårer. Man står af lang tid før ens stop, man går de sidste stoppesteder for at græde færdig.

Simone, Nick & Jacques

